A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2016. szeptember 22.*

„Megsemmisítés iránti kereset — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — Automatizált adatcsere — Gépjármű-nyilvántartás — Daktiloszkópiai adatok — A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően alkalmazandó jogi háttér — Átmeneti rendelkezések — Másodlagos jogalap — Jogalkotási aktusok és végrehajtási intézkedések közötti különbségtétel — Az Európai Parlamenttel való konzultáció — Tagállami vagy bizottsági kezdeményezés — Szavazási szabályok”

A C-14/15. és C-116/15. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránt 2015. január 14-én, illetve 2015. március 6-án

az **Európai Parlament** (képviselik: F. Drexler, A. Caiola és M. Pencheva, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az Európai Unió Tanácsa (képviselik: M.-M. Joséphidès, K. Michoel, és K. Pleśniak, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: T. Henze és A. Lippstreu, meghatalmazotti minőségben)

és

a **Svéd Királyság** (képviseli: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, E. Karlsson és L. Swedenborg, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

benyújtott két keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen tanácselnök (előadó), D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan és M. Vilaras bírák,

főtanácsnok: N. Wahl,

* Az eljárás nyelve: francia.

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. június 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A C-14/15. és a C-116/15. sz. ügyekben benyújtott kereseteivel az Európai Parlament egyfelől a gépjármű-nyilvántartási adatokra vonatkozó, Máltával való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. október 9-i 2014/731/EU tanácsi határozat (HL 2014. L 302., 56. o.), a gépjármű-nyilvántartási adatokra vonatkozó, Ciprussal való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. október 21-i 2014/743/EU tanácsi határozat (HL 2014. L 308., 100. o.) és a gépjármű-nyilvántartási adatokra vonatkozó, Észtországgal való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. október 21-i 2014/744/EU tanácsi határozat (HL 2014. L 308., 102. o.), valamint másfelől a daktiloszkópiai adatokra vonatkozó, Lettországgal való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. december 4-i 2014/911/EU tanácsi határozat (HL 2014. L 360., 28. o.) (a továbbiakban együtt: „megtámadott határozatok”) megsemmisítését kéri.

Jogi háttér

A Prümi Szerződés

2 A Belga Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Luxemburgi Nagyhercegség, a Holland Királyság és az Osztrák Köztársaság között létrejött, a különösen a terrorizmus, a határokon átnyúló bűnözés, valamint az illegális migráció elleni küzdelemre irányuló, határokon átnyúló együttműködés megerősítéséről szóló, 2005. május 27-i szerződés (kihirdette: a 2007. évi CXII. tv.; a továbbiakban: Prümi Szerződés) 34. cikkének (2) bekezdése ekképpen fogalmaz:

„Jelen Szerződés keretében nem kerülhet sor személyes adatok átadására mindaddig, amíg ezen fejezet rendelkezései hatályba nem lépnek az ilyen adatátadásban érintett Szerződő Felek felségterületeinek nemzeti jogában. A 43. Cikkben meghatározott Miniszteri Bizottság határozatban állapítja meg, hogy a feltételek teljesülnek-e.”

3 E szerződés 43. cikkének (1) bekezdése ekképpen rendelkezik:

„A Szerződő Felek a minisztereikből álló Bizottságot hoznak létre. A Miniszterek Bizottsága meghozza a jelen Szerződés végrehajtásához és alkalmazásához szükséges döntéseket. A Miniszterek Bizottsága döntéseit egyhangúan, az összes Szerződő Fél részvételével hozza.”

Az uniós jog

A 2008/615/IB határozat

4 A különösen a terrorizmus és a határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelemre irányuló, határokon átnyúló együttműködés megerősítéséről szóló, 2008. június 23-i 2008/615/IB tanácsi határozat (HL 2008. L 210., 1. o.) (1) preambulumbekezdése ekképpen fogalmaz:

„A [Prümi Szerződés] hatálybalépését követően e kezdeményezés előterjesztésére […] abból a célból kerül sor, hogy a Prümi Szerződés rendelkezéseinek tartalmát beépítsék az Európai Unió jogi keretrendszerébe.”

5 E határozat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok e határozat által meg akarják erősíteni az [EU] Szerződés VI. címe által szabályozott ügyekben folytatott határokon átnyúló együttműködést és különösen a bűncselekmények megelőzéséért és kivizsgálásáért felelős hatóságok közötti információcserét. E cél érdekében e határozat az alábbi területekre vonatkozóan tartalmaz szabályokat:

a) a DNS-profilok, daktiloszkópiai adatok és bizonyos nemzeti gépjármű-nyilvántartási adatok automatizált továbbítására vonatkozó feltételekkel és eljárásokkal kapcsolatos rendelkezések (2. fejezet);

[...]”

6 A szóban forgó határozat 6. fejezete az adatvédelemre vonatkozó általános rendelkezéseket foglal magában az ugyanezen határozat által előírt információcsere keretében.

7 A 2008/615 határozat 6. fejezetében található 25. cikkének (2) és (3) bekezdése ekképpen fogalmaz:

„(2) E határozat keretében nem kerülhet sor személyes adatok átadására mindaddig, amíg ezen fejezet rendelkezéseit végre nem hajtották az ilyen adatátadásban érintett tagállamok területeinek nemzeti jogában. A Tanács egyhangúlag határoz arról, hogy e feltétel teljesült-e.

(3) A (2) bekezdés nem vonatkozik azokra a tagállamokra, amelyekben már megkezdődött a személyes adatok e határozatban előírt átadása a [Prümi Szerződés] értelmében.”

8 E határozat „Végrehajtási intézkedések” című 33. cikke értelmében a Tanács – minősített többséggel és a Parlamenttel folytatott konzultációt követően – elfogadja az e határozat uniós szintű végrehajtásához szükséges intézkedéseket.

A 2008/616/IB határozat

9 A 2008/615 határozat végrehajtásáról szóló, 2008. június 23-i 2008/616/IB tanácsi határozat (HL 2008. L 210., 12. o.) 20. cikke ekképpen került megfogalmazásra:

„(1) A Tanács a [2008/615] határozat 25. cikkének (2) bekezdésében említettek szerinti határozatot egy kérdőíven alapuló értékelő jelentés alapján hozza meg.

(2) A [2008/615] határozat 2. fejezetének megfelelően automatizált adatcsere tekintetében az értékelő jelentés ezenkívül értékelő látogatáson és kísérleti adatcserén fog alapulni, amelyekre akkor kerül sor, miután az érintett tagállam megküldte a Főtitkárság részére a [2008/615] határozat 36. cikkének (2) bekezdésében foglalt első mondatnak megfelelő értesítést.

(3) Az eljárás további részleteit e határozat mellékletének 4. fejezete tartalmazza.”

A megtámadott határozatok

10 A megtámadott határozatok, amelyek egyfelől a 2008/615 határozatra, különösen annak 25. cikkére, másfelől a 2008/616 határozatra, különösen annak 20. cikkére és a mellékletének 4. fejezetére irányulnak, az (1)–(3) preambulumbekezdéseikben így fogalmaznak:

„(1) Az [EU]-Szerződéshez, az [EUM]-Szerződéshez és az [EAK]-Szerződéshez csatolt, az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv alapján az uniós intézmények, szervek és hivatalok által a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt elfogadott jogi aktusok joghatása mindaddig fennmarad, amíg azokat a Szerződések alapján hatályon kívül nem helyezik, semmisnek nem nyilvánítják, vagy nem módosítják.

(2) Ennek megfelelően a [2008/615] határozat 25. cikke alkalmazandó, és a Tanácsnak egyhangúlag kell határoznia arról, hogy a tagállamok végrehajtották-e az említett határozat 6. fejezetének rendelkezéseit.

(3) A [2008/616] határozat 20. cikke értelmében a [2008/615] határozat 25. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott határozatok meghozatalára egy kérdőíven alapuló értékelő jelentés alapján kerül sor. A [2008/615] határozat 2. fejezete szerinti automatizált adatcsere tekintetében az értékelő jelentésnek értékelő látogatáson és kísérleti adatcserén kell alapulnia.”

11 A 2014/731 határozat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A gépjármű-nyilvántartási adatok automatizált keresése alkalmazásában Málta maradéktalanul végrehajtotta a [2008/615] határozat 6. fejezetében foglalt, az adatvédelemre vonatkozó általános rendelkezéseket, és e határozat hatálybalépésének napjától jogosult a személyes adatoknak az említett határozat 12. cikke szerinti átvételére és átadására.”

12 A 2014/743 határozat 1. cikke így szól:

„A gépjármű-nyilvántartási adatok automatizált keresése alkalmazásában Ciprus maradéktalanul végrehajtotta a [2008/615] határozat 6. fejezetében foglalt, az adatvédelemre vonatkozó általános rendelkezéseket, és e határozat hatálybalépésének napjától jogosult a személyes adatoknak az említett határozat 12. cikke szerinti átvételére és átadására.”

13 A 2014/744 határozat 1. cikke ekképpen került megfogalmazásra:

„A gépjármű-nyilvántartási adatok automatizált keresése alkalmazásában Észtország maradéktalanul végrehajtotta a [2008/615] határozat 6. fejezetében foglalt, az adatvédelemre vonatkozó általános rendelkezéseket, és e határozat hatálybalépésének napjától jogosult a személyes adatoknak az említett határozat 12. cikke szerinti átvételére és átadására.”

14 A 2014/911 határozat 1. cikke az alábbiak szerint fogalmaz:

„A daktiloszkópiai adatok automatizált keresése tekintetében Lettország maradéktalanul végrehajtotta a [2008/615] határozat 6. fejezetében foglalt, az adatvédelemre vonatkozó általános rendelkezéseket, és e határozat hatálybalépésének napjától jogosult a személyes adatoknak az említett határozat 9. cikke szerinti átvételére és átadására.”

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

15 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatokat és

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

16 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el az első jogalap, valamint a második jogalap első részének, illetve második részének első két eleme tekintetében; a Tanács a Bíróság mérlegelésére bízza a második jogalap második részének harmadik elemét;

– másodlagosan, a megtámadott határozatok megsemmisítése esetén tartsa fenn e határozatok joghatásait mindaddig, amíg helyükbe új jogi aktusok nem lépnek, és

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

17 A Bíróság elnöke 2015. április 8-i végzésével az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-14/15. és a C-116/15. sz. ügyeket.

18 A Bíróság elnöke 2015. június 24-i végzéseivel megengedte a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Svéd Királyság beavatkozását a C-14/15. és a C-116/15. sz. ügyben a Tanács kérelmeinek támogatása végett. A Németországi Szövetségi Köztársaság azonban nem vett részt az eljárás egyetlen szakaszában sem.

A keresetekről

19 A Parlament a keresetei alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkozik, amelyek egyfelől azon alapulnak, hogy a megtámadott határozatok esetében téves vagy jogellenes jogi alapot választottak, másfelől, hogy lényeges eljárási szabályokat sértettek meg e határozatok elfogadása során.

A téves vagy jogellenes jogi alap választásán alapuló, első jogalapról

A felek érvei

20 Elöljáróban a Parlament úgy érvel, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló 36. jegyzőkönyvnek (a továbbiakban: átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv) az Európai Unióról szóló szerződés alapján a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt elfogadott jogi aktusokról szóló 9. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az a régi „harmadik pillér” jogi aktusainak csupán lényeges joghatásait tartja fenn, ellenben nem tartja fenn azon döntéshozatali eljárásokat, amelyekre e jogi aktusok hivatkoznak. Következésképpen ezen eljárásokhoz már nem lehet folyamodni, amikor már nem szerepelnek a Szerződésekben.

21 A Parlament megállapítja, hogy a megtámadott határozatok a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdésén alapulnak, és azt állítja, hogy e rendelkezést úgy kell értelmezni, mint amely jogalkotási aktusok elfogadására irányuló eljárást vezet be.

22 A Parlament e tekintetben arra hivatkozik, hogy e határozat elfogadásának idején az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja két külön eljárást írt elő a jogalkotási aktusok és a végrehajtási intézkedések elfogadására, és csupán a jogalkotási aktusokra vonatkozó eljáráshoz volt szükség a Tanácsnak az

említett határozat 25. cikkének (2) bekezdésében is megkövetelt egyhangú határozatára. Ezenkívül ugyanezen határozat végrehajtási intézkedéseinek elfogadására specifikusan e határozat 33. cikke alkalmazandó, ami magában foglalja azt, hogy a 2008/615 határozat valamely másik rendelkezése alapján elfogadott intézkedéseket nem lehet „végrehajtási intézkedéseknek” minősíteni. Végül, noha a Parlament által benyújtott kereset folytán megszületett 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítélet (C-317/13 és C-679/13, EU:C:2015:223) következtében a Tanács több, a régi „harmadik pillér” alá tartozó jogi aktus alapján elfogadott határozat címébe beillesztette a „végrehajtási” szót, ez utóbbi intézmény nem módosította hasonlóképpen a megtámadott határozatok címét.

23 Márpedig, mivel az uniós jogalkotó soha nem köteles hatásköröket átruházni vagy átengedni, olykor egy adott jogi aktust e jogalkotó választása függvényében akár jogalkotási aktusként, akár végrehajtási intézkedésként el lehet fogadni.

24 Ennélfogva a megtámadott határozatokat a Parlament szerint jogalkotási aktusnak kell minősíteni, és azoknak tehát ugyanazokon, a Lisszaboni Szerződés által módosított jogalapokon kellene alapulniuk, mint a 2008/615 határozatnak, azaz az EUMSZ 82. cikk (1) bekezdésének d) pontján és az EUMSZ 87. cikk (2) bekezdésének a) pontján.

25 Másodlagosan a Parlament azt állítja, hogy még ha a Bíróság meg is állapítja, hogy az EUMSZ 82. cikk és az EUMSZ 87. cikk nem minősül a megfelelő jogalapnak a megtámadott határozatok elfogadásához, ez utóbbiakat akkor is meg kell semmisíteni, mivel a Tanács által választott jogalap, azaz a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdése *ab initio* jogellenes.

26 E tekintetben a Parlament azt állítja, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdése másodlagos jogalapot hoz létre, amely könnyít az érintett terület jogalkotási aktusainak elfogadására vonatkozóan a Szerződésekben előírt módokon, mivel nem írja elő sem valamely tagállam vagy az Európai Bizottság előzetes kezdeményezését, sem a Parlamenttel való konzultációt, noha ezen elemeket a 2008/615 határozat elfogadásának időpontjában alkalmazandó EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja megkövetelte.

27 Ezenkívül, ha a Bíróság azt állapítja meg, hogy a megtámadott határozatok végrehajtási intézkedéseknek minősülnek, a Parlament úgy véli, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdésével bevezetett eljárás eltér az EU Szerződéstől, nem csupán a kezdeményezésre irányadó szabályok és a Parlamenttel való konzultáció hiánya vonatkozásában, hanem azáltal is, hogy a Tanács egyhangú határozatát követeli meg, ezen intézmény minősített többséggel hozott határozata helyett.

28 A Tanács úgy véli, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi számára végrehajtási hatáskörök gyakorlását. A megtámadott határozatok tehát valójában végrehajtási intézkedések, és nem jogalkotási aktusok.

29 A Tanács e tekintetben arra hivatkozik, hogy a Parlament azon elmélete, amely szerint az, hogy e cikk egyhangú szavazást ír elő, azt jelzi, hogy az jogalkotási aktusok elfogadására irányul, ellentmond a Bíróság ítélkezési gyakorlatának, amelynek értelmében a jogalap határozza meg a követendő eljárást, nem pedig fordítva.

30 A Tanács szerint ezenkívül, kiindulva a 2008/615 határozat 25. cikke (2) bekezdésében használt kifejezésekből, e határozat általános rendszeréből és abból a körülményből, hogy az e rendelkezés alapján elfogadott jogi aktusoknak nincs önálló célkitűzésük, meg lehet állapítani, hogy e jogi aktusok az említett határozat végrehajtási intézkedései.

31 Ami a 2008/615 határozat 25. cikke (2) bekezdésének állítólagos jogellenességét illeti, a Tanács megjegyzi, hogy a 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítéletből (C-317/13 és C-679/13, EU:C:2015:223) és a 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítéletből (C-540/13, EU:C:2015:224) az következik, hogy az e rendelkezésben előírt eljárások és a Szerződések közti eltérés nem jelenti e rendelkezés jogellenességét, hanem ez utóbbinak összhangban álló értelmezésére kell inkább törekedni.

32 Konkrétabban az egyhangú szavazás követelményét illetően a Tanács úgy véli, hogy a Parlament érve egy félreértésen alapul, amely a 2008/615 határozat 25. cikke (2) bekezdésének szerencsétlen megfogalmazásából következik.

33 Ekképpen, míg a Tanács egyhangú határozatát rendszerint az „egyhangú döntéssel határozatot hoz” fordulat említésével írják elő, e rendelkezés a kevésbé egyértelmű „egyhangúlag határoz” kifejezést használja.

34 Ebben az összefüggésben a Tanács a 2008/615 határozat általános rendszere és az abban használt kifejezések alapján úgy véli, hogy a szóban forgó eljárás valójában két részből áll. Először a Tanácsnak tényszerű megállapítást kell tennie arról, hogy teljesül a határozat 25. cikkének (2) bekezdésében említett feltétel, ami az összes tagállam kifejezett vagy hallgatólagos megállapodásainak összességét jelenti. Az eljárás ezen részét annak valós igénye követeli meg, hogy biztosítsák a tagállamok közötti adatcsere rendszerének integritását és biztonságát. Másodszor a Tanács minősített többséggel határozatot hoz az átadások kezdete időpontjának megállapításáról.

35 A Tanács szerint valamely ehhez hasonló rendszer, amelyet az jellemez, hogy két fázisból, azaz egy adott hálózat megfelelő működésének konszenzusos ellenőrzéséből és ezen ellenőrzést követően a Tanács formális határozathozatalából áll, különféle jogi eszközök elfogadásához vezet.

36 Ami a 2008/615 határozatot illeti, a Tanács szerint az uniós jogalkotó ez utóbbi elfogadásának történeti összefüggései miatt – tehát a Prümi Szerződés által bevezetett mechanizmusnak az Unió jogi keretrendszerébe való átültetése miatt – nem különböztette kellőképpen meg a szóban forgó eljárás két részét, és egyetlen követelményként – az előzetes konszenzuális részre vonatkozó egyhangúság követelményeként – fejezte ki az első fázisbeli konszenzust és a második fázisbeli minősített többséget.

A Bíróság álláspontja

37 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatok megszövegezéséből egyértelműen kitűnik, hogy ezek a 2008/615 határozat 25. cikkén és a 2008/616 határozat 20. cikkén alapulnak (lásd analógia útján: 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-317/13 és C-679/13, EU:C:2015:223, 28–31. pont; 2015. szeptember 10-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-363/14, EU:C:2015:579, 23–26. pont), és ezek közül ez utóbbi cikk végeredményben arra korlátozódik, hogy pontosítja a 2008/615 határozat 25. cikkében szereplő határozatok elfogadásának feltételeit.

38 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi aktus jogalapja megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek alkalmasak arra, hogy bírósági felülvizsgálat tárgyát képezzék; ilyen elemnek számít többek között a jogi aktus célja és tartalma (2014. május 6-i Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 Márpedig a felek között nincs vita a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdése és a megtámadott határozatok célja vagy tartalma közötti összefüggést illetően.

40 A Parlament azonban azt állítja egyfelől, hogy e rendelkezés nem szolgálhat új jogi aktusok elfogadásának jogalapjául a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése után, és másfelől, hogy e rendelkezés mindenesetre jogellenes.

41 Ami a Parlament azon érvét illeti, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdésében előírt eljárást a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően nem lehet már alkalmazni, emlékeztetni kell arra, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv kifejezetten az e Szerződés hatálybalépését követően az EU-Szerződés alapján ezen időpont előtt elfogadott jogi aktusokra alkalmazandó jogi szabályokra vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz (2015. szeptember 10-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-363/14, EU:C:2015:579, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Így e jegyzőkönyv 9. cikke előírja, hogy az ilyen jogi aktusok joghatása mindaddig fennmarad, amíg azokat a Szerződések alapján hatályon kívül nem helyezik, semmisnek nem nyilvánítják, vagy nem módosítják.

43 Márpedig a Bíróság úgy ítélte meg, hogy e cikket úgy kell értelmezni, mint amely azt foglalja magában, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt az EU-Szerződés alapján szabályosan elfogadott jogi aktus azon rendelkezése, amely más intézkedések elfogadási módjait írja elő, továbbra is kifejti joghatásait, amennyiben azt nem helyezték hatályon kívül, nem nyilvánították semmisnek vagy nem módosították, és az általa meghatározott eljárás alapján lehetővé teszi ezen intézkedések elfogadását (lásd ebben az értelemben: 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-540/13, EU:C:2015:224, 47. pont; 2015. szeptember 10-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-363/14, EU:C:2015:579, 70. pont).

44 Ebből következik, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése önmagában nem zárja ki azt, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkében meghatározott eljárás keretében a megtámadott határozatokhoz hasonló jogi aktusokat fogadjanak el. Ennélfogva a Parlament azon érve, amely szerint az ilyen jogi aktusoknak feltétlenül az EUMSZ 82. cikk (1) bekezdésének d) pontján és az EUMSZ 87. cikk (2) bekezdésének a) pontján kell alapulniuk, nem fogadható el.

45 Következésképpen a Parlament által keresetei alátámasztására felhozott első jogalapnak csupán akkor lehet helyt adni, ha a 2008/615 határozat 25. cikke (2) bekezdésének jogellenessége megállapítást nyer.

46 A Parlament arra hivatkozik, hogy ez a helyzet áll fenn, amennyiben kitűnik e cikkből, hogy a megtámadott határozatokhoz hasonló intézkedések elfogadására e cikk által bevezetett módok eltérnek a Szerződések által e célból előírt eljárásból következő módoktól.

47 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy mivel az uniós intézmények akaratnyilvánítására vonatkozó szabályokat a Szerződések állapítják meg, és azokról sem a tagállamok, sem maguk az intézmények nem rendelkezhetnek, kizárólag a Szerződések hatalmazhatják fel valamely intézményt arra, hogy különleges esetekben eltérjen a Szerződésekben megállapított valamely döntéshozatali eljárástól. Ezért valamely intézmény arra vonatkozó lehetőségének elismerése, hogy jogalkotási aktusok vagy végrehajtási intézkedések elfogadását lehetővé tevő másodlagos jogalapokat hozzon létre, akár azért, hogy megszigorítsa, akár pedig azért, hogy megkönnyítse valamely aktus elfogadásának módjait, az adott intézmény számára olyan jogalkotási hatáskör biztosításához vezetne, amely túllép a Szerződésekben előírt hatáskörön (2015. szeptember 10-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-363/14, EU:C:2015:579, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 E tekintetben, mivel valamely uniós jogi aktus érvényességét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni, a 2008/615 határozat 25. cikke (2) bekezdésének jogszerűségét azon rendelkezések alapján kell elbírálni, amelyek e határozat elfogadásának időpontjában a megtámadott határozatokhoz hasonló intézkedések elfogadását szabályozták, vagyis az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja és az EU 39. cikk (1) bekezdése alapján (lásd ebben az értelemben: 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-540/13, EU:C:2015:224, 35. pont; 2015. szeptember 10-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-363/14, EU:C:2015:579, 59. pont).

49 E rendelkezésekből következően a Tanács bármely tagállam vagy a Bizottság kezdeményezésére egyhangúlag eljárva bármely, az EU-Szerződés VI. címe célkitűzéseivel összhangban lévő célból elfogadhat jogalkotási aktusokat, kivéve mindazonáltal az EU 34. cikk (2) bekezdésének a) és

b) pontjában szereplő területeken, és többséggel eljárva elfogadja az ezen aktusok uniós szintű végrehajtásához szükséges intézkedéseket (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 10-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-363/14, EU:C:2015:579, 60–66. pont). Ezen intézkedéseket mindkét esetben csupán a Parlamenttel való konzultációt követően lehet elfogadni (lásd ebben az értelemben: 2015. április 16-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-540/13, EU:C:2015:224, 36. pont).

50 A fentiekből következik, hogy az elsődleges jog által megállapított azon eljárás, amelynek a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdésében előírt eljárásnak meg kell felelnie, eltérő lesz attól függően, hogy az e rendelkezés alapján elfogadott jogi aktusokat jogalkotási aktusoknak vagy végrehajtási intézkedéseknek kell-e tekinteni.

51 Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a Parlament nem vitatja azt a tényt, hogy az uniós jogalkotónak lehetősége volt arra, hogy a megtámadott határozatokhoz hasonló jogi aktusok végrehajtási intézkedésekként való elfogadásáról rendelkezzen. Ellenben a Parlament azt állítja, hogy e jogalkotó úgy döntött, hogy nem él ezzel a lehetőséggel, és hogy – éppen ellenkezőleg – úgy határozott, hogy fenntartja magának az ilyen aktusok elfogadására vonatkozó hatáskört.

52 Ennélfogva – ellentétben azzal, amit a Tanács állít – a Parlament ezen érvét nem lehet kizárólag azon ténynél fogva elutasítani, hogy adott esetben megállapítást nyer, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdésében szereplő jogi aktusok céljából és tartalmából következően azok elfogadását át lehet ruházni valamely végrehajtási hatóságra, mivel e jogi aktusok nem olyan alapszabályozás alapvető elemeit fektetik le, amelynek elfogadásához kizárólagosan az uniós jogalkotó felelősségi körébe tartozó politikai döntések meghozatala szükséges.

53 A felek közötti vita ugyanis nem e pontra vonatkozik, hanem inkább arra a kérdésre, hogy a 2008/615 határozat 25. cikke (2) bekezdésének az elfogadásával az uniós jogalkotó úgy határozott-e, hogy másodlagos jogalkotási hatáskört, vagy hogy egyszerű végrehajtási hatáskört ruház a Tanácsra.

54 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e rendelkezés nem minősíti kifejezetten azon jogi aktusokat, amelyek elfogadását lehetővé teszi.

55 Azonban kitűnik e rendelkezés megfogalmazásából, hogy az e keretben a Tanács által elfogadott jogi aktus kizárólag az arról való meggyőződésre irányul, hogy valóban végrehajtották-e valamely tagállam területén a 2008/615 határozatnak az adatvédelemre vonatkozó általános rendelkezéseket megállapító 6. fejezetét annak érdekében, hogy lehetővé tegyék személyes adatoknak e határozat által előírt átadását e tagállam számára.

56 Ennélfogva, mind ezen aktus elfogadásának körülményeiből, mind annak joghatásaiból az következik, hogy az uniós jogalkotó a szóban forgó jogi aktus tárgyát szigorúan a 2008/615 határozat által megállapított keret végrehajtására kívánta korlátozni, anélkül hogy a Tanácsra bízta volna jelentős politikai döntések meghozatalát ugyanezen jogi aktus elfogadásával összefüggésben.

57 Ezen értelmezést alátámasztja e határozat 25. cikke (2) bekezdésének a szövegkörnyezete, amelyet e rendelkezés értelmezése érdekében figyelembe kell venni (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i M'Bodj-ítélet, C-542/13, EU:C:2014:2452, 34. pont).

58 Ekképpen e rendelkezés az említett határozatnak egy olyan fejezetében található, amelynek célja annak meghatározása, hogy az e határozat 25. cikkének (3) bekezdésében szereplőktől eltérő tagállamokban mely feltételek esetén lehetséges az ugyanezen határozat által bevezetett információcsere-mechanizmusok végrehajtása.

59 Meg kell azt is jegyezni, hogy a 2008/616 határozat 20. cikkéből és e határozat e cikkben hivatkozott mellékletének 4. fejezetéből következően a megtámadott határozatokhoz hasonló jogi aktusokat a Tanács valamely munkacsoportja és egy szakértői csoport által végzett, alapvetően technikai jellegű értékelés alapján kell elfogadni.

60 E különböző elemek, együtt azzal, hogy a 2008/615 határozatban semmilyen hivatkozás nincs jogalkotási aktus elfogadására vagy az uniós jogalkotó azon esetleges szándékára, hogy fenntartsa magának az érintett terület szabályozására vonatkozó hatáskört, olyan jellegűek, amelyek azt jelzik, hogy az uniós jogalkotó e határozat 25. cikke (2) bekezdésének elfogadásával úgy határozott, hogy a Tanácsra bízza a szóban forgó határozat uniós szintű végrehajtásához szükséges intézkedések elfogadását.

61 Ezen elemzést nem kérdőjelezik meg a Parlament által felhozott érvek.

62 Először is, az a tény, hogy a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdése úgy fogalmaz, hogy „egyhangúlag határoz”, nem elégséges annak kimutatásához, hogy a jogalkotó ily módon az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontjában a jogalkotási aktusok elfogadására előírt eljárásra kívánt utalni.

63 Ugyanis, noha ezen eljárás valóban azt követeli meg, hogy a Tanács egyhangúlag határozzon, csupán e szavazási szabály kikötése az említett eljárás többi követelményének – azaz tagállami vagy bizottsági kezdeményezés és a Parlamenttel való konzultáció – említése nélkül nem tekinthető úgy, hogy egyértelműen az uniós jogalkotó azon szándékát tükrözné, hogy ezen eljárás kerüljön alkalmazásra.

64 Ezt az elemzést alátámasztják a 2008/615 határozat elfogadásának történeti összefüggései. Ugyanis – amint azt e határozat (1) preambulumbekezdése hangsúlyozza – e határozat célja lényegében az, hogy a Prümi Szerződés rendelkezéseit beépítsék az Unió jogi keretrendszerébe. Márpedig e Szerződés 34. cikkének (2) bekezdése az említett határozat 25. cikkének (2) bekezdésével bevezetett mechanizmushoz hasonló mechanizmusról rendelkezett, amely az említett Szerződés 43. cikkének (1) bekezdése alapján az abban részes államok minisztereinek egyhangú határozatát foglalta többek között magában.

65 Másodszor, az a körülmény, hogy a 2008/615 határozat 33. cikke e határozat végrehajtási intézkedéseinek elfogadására vonatkozó hatáskört ruház a Tanácsra, nem lehet meghatározó.

66 Kitűnik ugyanis, hogy e határozat 33. cikkének és 25. cikke (2) bekezdésének jelentősen eltérő funkciójuk van. Ekképpen, míg az egyszerűen az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja által a Tanácsra ruházott hatáskört tükröző előbbi az említett határozat végrehajtási intézkedéseinek elfogadására irányul általánosságban, az utóbbi különleges intézkedések elfogadásáról rendelkezik az uniós jogalkotó által specifikusan előírt, személyes adatoknak ugyanezen határozat 25. cikkének (3) bekezdésében szereplő tagállamoktól eltérő tagállamokba való átadásának engedélyezésére irányuló eljárás keretében.

67 Következésképpen az a tény, hogy az uniós jogalkotó úgy döntött, hogy a 2008/615 határozat 33. cikkét e határozat végrehajtási intézkedéseinek szenteli, önmagában nem jelenti azt, hogy az e határozat 25. cikkének (2) bekezdése alapján elfogadott jogi aktusokat már nem lehet „végrehajtási intézkedésnek” minősíteni, és jogalkotási aktusoknak kellene azokat tekinteni.

68 Harmadszor, a Parlament érvelésének alátámasztására nem lehet eredményesen arra a körülményre hivatkozni, hogy a Tanács nem azt választotta, hogy a ténylegesen ezen az alapon elfogadott jogi aktusoknak a „végrehajtási határozatok” címet adja, tekintettel e választás jogi következményeinek hiányára, illetve annak időpontjára.

69 Következésképpen a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, mint amely arról rendelkezik, hogy a Tanács egyhangúlag eljárva e határozatra vonatkozó végrehajtási intézkedéseket fogad el.

70 E tekintetben a Tanács azon érve, amely szerint e rendelkezést úgy kell értelmezni, mint amely egy két fázisból álló eljárásról rendelkezik, amely egy konszenzusos határozatot, majd egy minősített többséggel hozott határozatot foglal magában, összeegyeztethetetlen az említett rendelkezés egyértelmű megszövegezésével, amelynek értelmében a „Tanács egyhangúlag határoz”, és ezenfelül a 2008/615 határozat más elemei sem támasztják alá ezt az érvet.

71 Ezért, még ha esetleg feltételezhető is, hogy megállapítást nyer az a körülmény, hogy más uniós jogi aktusok rendelkeznek hasonló jellegű eljárásról, vagy hogy ezt az eljárást kényszerítő jellegű politikai okok igazolják, az egyébként sem jelenti azt, hogy elfogadható e határozat 25. cikke (2) bekezdésének a Tanács által javasolt értelmezése.

72 A fenti megállapítások összességéből következően, a 2008/615 határozat 25. cikkének (2) bekezdése azáltal, hogy megköveteli, hogy az e határozatnak uniós szintű végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Tanács egyhangúlag eljárva fogadja el, miközben az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja azt írta elő, hogy az ilyen intézkedéseket a Tanácsnak minősített többséggel eljárva kell elfogadnia, jogellenesen vezeti be a megtámadott határozatokhoz hasonló intézkedések olyan elfogadási módjait, amelyek a Szerződések által e célból előírt eljáráshoz képest szigorúbbak.

73 Ebből következően a Parlament által hivatkozott első jogalap megalapozott, és a megtámadott határozatokat ennélfogva meg kell semmisíteni.

A lényeges eljárási szabályok megsértésén alapuló, második jogalapról

74 Tekintettel arra, hogy a Bíróság a Parlament első jogalapjának helyt adott, és a megtámadott határozatokat ennélfogva meg kell semmisíteni, nem kell megvizsgálni a Parlament által a keresetei alátámasztása érdekében hivatkozott második jogalapot.

A megtámadott határozatok joghatásának fenntartására irányuló kérelemről

75 A Tanács azt kéri a Bíróságtól, hogy – amennyiben az megsemmisíti a megtámadott határozatokat – tartsa fenn ez utóbbiak joghatásait, amíg azok helyébe új jogi aktusok nem lépnek. A Parlament kifejti, hogy nem ellenzi ezt a kérelmet.

76 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Bíróság – ha szükségesnek ítéli – megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.

77 A jelen ügyben a megtámadott határozatok megsemmisítésének – azok joghatásai fenntartásáról való rendelkezés nélküli – kimondása sértheti a tagállamok illetékes hatóságai közötti, a bűncselekmények felderítése és az ilyen tárgyban folytatott vizsgálatok érdekében történő információcsere hatékonyságát, és ennélfogva a közrend és a közbiztonság fenntartását. Márpedig a Parlament, bár azzal az indokkal kéri e határozatok megsemmisítését, hogy a Tanács téves jogalapot használt, nem vitatja e határozatoknak sem a célját, sem a tartalmát.

78 Következésképpen fenn kell tartani a megtámadott határozatok joghatásait a helyükbe lépő új jogi aktusok hatálybalépéséig.

A költségekről

79 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Tanácsot, mivel pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

80 E szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése értelmében a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Svéd Királyság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a gépjármű-nyilvántartási adatokra vonatkozó, Máltával való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. október 9-i 2014/731/EU tanácsi határozatot, a gépjármű-nyilvántartási adatokra vonatkozó, Ciprussal való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. október 21-i 2014/743/EU tanácsi határozatot, a gépjármű-nyilvántartási adatokra vonatkozó, Észtországgal való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. október 21-i 2014/744/EU tanácsi határozatot és a daktiloszkópiai adatokra vonatkozó, Lettországgal való automatizált adatcsere megindításáról szóló, 2014. december 4-i 2014/911/EU tanácsi határozatot megsemmisíti.

2) A Bíróság a 2014/731, 2014/743, a 2014/744 és a 2014/911 határozat joghatásait az e határozatok helyébe lépő új jogi aktusok hatálybalépéséig fenntartja.

3) A Bíróság az Európai Unió Tanácsát kötelezi a költségek viselésére.

4) A Németországi Szövetségi Köztársaság és a Svéd Királyság maga viseli saját költségeit.

Aláírások